

БОТЕВ /скланя чело, закрива очи, оглѣбен в тетка мисъл, после внезапно  
 дига глава, обзет от въодушевен порив/ <sup>(скачи на себе си)</sup> Не! Не! /Поклаца глава/ Не! Не  
 е напразна нашата жертва... Не напусто проливаме нашата кръв. Тук... /со-  
 чи наоколо/ този балкански връх ще остане да свети в мрачевината като  
 белег, че един седеммилионен народ желае да живее свободно на земята.  
 днес той иска от света едно от тия две неща: или свобода, или смърт!  
 Не!... Не напусто <sup>днес далеч нас продължава мислите му)</sup> Раковски пожертвува целия си живот, хаджи димитър и  
<sup>Хор</sup> народжата оставиха кости в неравната битка... Ние взехме пример от тях!  
 Не напусто Левски увисна на бесилото... Мнозина още, след него, ще поне-  
 сат достойно примката на шията си. Още мнозина, след нас, ще оросят с  
 кръвта си безбройните чукари на земята ни... Вдъхновени от вашия при-  
 мер, от вашия подвиг... /момчетата слушат застинали в благоговение, като  
 в прехлас/ Един на други ние предаваме свещения припорец на свобода-  
 та, на стремежа за правда и истина... Каравелов и Левски го приеха от  
 Раковски, аз го взех от Каравелов, от мен ще го поемат други, младите  
 които идат... Не! Нашата жертва не е напразна. Захваща се вече драмата  
 на Балканския полуостров... /полека той се изправи от мъжестия камък,  
 заглежда се към планинските върхове зад които е залязло слънцето сред  
 огнено-пурпурно сияние, което бавно загасва/ Аз виждам бъдещата свобод-  
 на българска държава, мощна, богата, стъпила здраво на този полуостров,  
 където нашият народ е най-многобройният, от устието на Дунава до Олимп,  
<sup>България</sup> /продължава сякаш пророчески унесен/ О, аз